

...af himmelen har jag att förvänta den dagen Der
solen upprinner så klar, All naddens kärlek af hjertat
betagen Och molnen under himlen de far. Ja Solen
och Månen lyser oss Och skönen de springa utur sin
knopp, Och Gåden han gal i den högaste topp.

Andra

Den Andra:

Ja vintern är ändad och Sommar'n begynd
Då alla blad och blommor de gro, Ja liljan uti lun-
den i basen upprinner Och Dufwan i Skarne bo. Ja
Lärkan och andra soglat snäll De spela uti lusten så
gäll, De höra ej oss fören mörkaste qväll.

3. Blodet det röres uti alla mina ådror Och
hjärtat det svider i mitt bröst För det jag ej fick äga
den lilla förmån Som jag i min ungdom har haft;
Men ett är det som grämer mig ändå, Att jag skall
höra den ömsliga låt, Min sader och moder, de hindra
mig svårt.

4. Mina tankar de wanka så wida fring werl-
den, Ja de wanka så wida omkring, Jag ser på den
ena, jag ser på den andra, Men ingen faller i mitt
finn; För än jag din ögon fick se, Då tänades upp stor
kärlek uti mig, Åh, gifwe jag fick letwa för att äga dig!

5. Ingen kan uti werlden wärra lida, Än som
jag för din skull har gjort; Dina ögon de sina som
kämpor klara Och jag strifwer breswen så fort; Men
ett är inom mig slett, Att jag skall taga affred ifrån
den, Som i werlden jag utvaldt till min wän.

6. Jag önskar dig godt af himmelens nåde, Som
daggdroppar fulla af strå; Jag önskar dig allföns wäl-
signelse och nåde, Som watten i bäckarne små. Be-
wara din ära fullwäl! Det beder jag af hjerta och
sål, Jag önskar af höjden dig måtte gå wäl.

7. Jag slutar min wisa och blunder adö, Haf
tad för hwar kärleksminut, Som jag hafwer njutit
utaf dig min wän, Jag önskar dig till ett godt slut.
Min ögon af tårar de rinna på mig När jag skall af-
sied taga från dig, Adö lilla wännen, glöm aldrig
bort mig!

...af himmelen har jag att förvänta den dagen Der
solen upprinner så klar, All naddens kärlek af hjertat
betagen Och molnen under himlen de far. Ja Solen
och Månen lyser oss Och skönen de springa utur sin
knopp, Och Gåden han gal i den högaste topp.

Andra

Den Andra:

Ja vintern är ändad och Sommar'n begynd
Då alla blad och blommor de gro, Ja liljan uti lun-
den i basen upprinner Och Dufwan i Skarne bo. Ja
Lärkan och andra soglat snäll De spela uti lusten så
gäll, De höra ej oss fören mörkaste qväll.

3. Blodet det röres uti alla mina ådror Och
hjärtat det svider i mitt bröst För det jag ej fick äga
den lilla förmån Som jag i min ungdom har haft;
Men ett är det som grämer mig ändå, Att jag skall
höra den ömsliga låt, Min sader och moder, de hindra
mig svårt.

4. Mina tankar de wanka så wida fring werl-
den, Ja de wanka så wida omkring, Jag ser på den
ena, jag ser på den andra, Men ingen faller i mitt
finn; För än jag din ögon fick se, Då tänades upp stor
kärlek uti mig, Åh, gifwe jag fick letwa för att äga dig!

5. Ingen kan uti werlden wärra lida, Än som
jag för din skull har gjort; Dina ögon de sina som
kämpor klara Och jag strifwer breswen så fort; Men
ett är inom mig slett, Att jag skall taga affred ifrån
den, Som i werlden jag utvaldt till min wän.

6. Jag önskar dig godt af himmelens nåde, Som
daggdroppar fulla af strå; Jag önskar dig allföns wäl-
signelse och nåde, Som watten i bäckarne små. Be-
wara din ära fullwäl! Det beder jag af hjerta och
sål, Jag önskar af höjden dig måtte gå wäl.

7. Jag slutar min wisa och blunder adö, Haf
tad för hwar kärleksminut, Som jag hafwer njutit
utaf dig min wän, Jag önskar dig till ett godt slut.
Min ögon af tårar de rinna på mig När jag skall af-
sied taga från dig, Adö lilla wännen, glöm aldrig
bort mig!

GS 1439

Att utmärkt vackra och alldeles Nya Visor.

Den Första:

Nu är jag åter från staden ic.

Den Andra:

Fröken Wisa.

Uppå den sköna stranden, ic.

Den Tredje:

När en gång jag stå i brudfång, ic.

Den Fjerde:

Den blinde Violinspelaren.

Hör på, hör på, hur Violon klingar! ic.

Den Femte:

Solfvisa.

Om wären, när träden bli gröna ic.

Den Sjette:

Rio Janeiro.

Skönaste perlor ur hafwet kan man ic.

Den Sjunde:

Sifkaren.

På nattlig strand wid swell och bölja, ic.

Den Åttonde:

Af himmelen har jag att förvänta ic.

Westerwik.

Kyckle hos G. D. Skblad & Comp, 1853.

Den första: Nu är jag här sedan tiden — — Slut med den här promenaden, jag är så tröttnad, som vore jag full . . . Jag är här, som en solen, en strål solstrålgång, en strål solstrålgång till himmels full.

2. Här har jag brett, lågt bette, En stolt och två bita smärre . . . Kanst du följda på den tiden. Här har jag gyllt, som är rött . . . Se bara på, Mamsell Sara . . . Gyllt, som är rött till magasin.

3. Här har jag fått tarmstiller till den, som alltid är fuller, till den, som jag vill ha till. Följder, vider, vider, Tarmstiller af Mamsell Sara, Ad, toden lunda — en fullspänd det är!

Den andra:

Den andra: Groten-Wisa. Nu på den söna stranden, ligger en prästlig å, De söna blomsterhanden fru Flora bänk uppå, En ung och moder Groten glä, I ostfödsfullt och näpet full: Att massa och blasta sin kropp ett ögonblick.

2. Vid hennes sida ligger Den unga Lisa Vål; En på på armen bälste, Der till kologn och tvål, Som sammarviga i tu är, Den reban isenat Groten vdr; Smad Rado till bopa med henne hon ej får.

3. En öfver till Groten, Så ostfödsfullt och wäl: De pigor äro fulla till både kropp och själ; Wäl Herre allting wäl fullt till, Då han från folk dem full: Ja wäl: En fläpet och fläpet dem bdrer föra till.

Den tredje: Groten-Wisa.

Den tredje: Groten-Wisa. Nu på den söna stranden, ligger en prästlig å, De söna blomsterhanden fru Flora bänk uppå, En ung och moder Groten glä, I ostfödsfullt och näpet full: Att massa och blasta sin kropp ett ögonblick.

2. Vid hennes sida ligger Den unga Lisa Vål; En på på armen bälste, Der till kologn och tvål, Som sammarviga i tu är, Den reban isenat Groten vdr; Smad Rado till bopa med henne hon ej får.

3. En öfver till Groten, Så ostfödsfullt och wäl: De pigor äro fulla till både kropp och själ; Wäl Herre allting wäl fullt till, Då han från folk dem full: Ja wäl: En fläpet och fläpet dem bdrer föra till.

Den fjärde: Groten-Wisa. Nu på den söna stranden, ligger en prästlig å, De söna blomsterhanden fru Flora bänk uppå, En ung och moder Groten glä, I ostfödsfullt och näpet full: Att massa och blasta sin kropp ett ögonblick.

2. Vid hennes sida ligger Den unga Lisa Vål; En på på armen bälste, Der till kologn och tvål, Som sammarviga i tu är, Den reban isenat Groten vdr; Smad Rado till bopa med henne hon ej får.

3. En öfver till Groten, Så ostfödsfullt och wäl: De pigor äro fulla till både kropp och själ; Wäl Herre allting wäl fullt till, Då han från folk dem full: Ja wäl: En fläpet och fläpet dem bdrer föra till.

Groten-Wisa

Den femte: Groten-Wisa. Nu på den söna stranden, ligger en prästlig å, De söna blomsterhanden fru Flora bänk uppå, En ung och moder Groten glä, I ostfödsfullt och näpet full: Att massa och blasta sin kropp ett ögonblick.

2. Vid hennes sida ligger Den unga Lisa Vål; En på på armen bälste, Der till kologn och tvål, Som sammarviga i tu är, Den reban isenat Groten vdr; Smad Rado till bopa med henne hon ej får.

3. En öfver till Groten, Så ostfödsfullt och wäl: De pigor äro fulla till både kropp och själ; Wäl Herre allting wäl fullt till, Då han från folk dem full: Ja wäl: En fläpet och fläpet dem bdrer föra till.

- 5. Silfwer ur bergen man det kan taga gra, tis, Guld werer der på ålern som potatis, På Rio de.
- 6. Der är hwat torpare till som en Car, negie, Der äter bostapen särst spenat med ägg i, På Rio de
- 7. Ja, Rio Janeiro det är ett land som du, get, Och, så mäs rasan, jag för er står och hänger, På Rio de.

Den sjunde: Silfaren.

På nattlig strand wid small och bölja, Min gamla hydda enslig står; Dess fot de wreda wägor stöja, Och summet upp mot rutan står. Fast älskan hugar, stormen ruter, Jag slumrar lungt i halmdäkt skydd; En astorbönen innesluter Mig i den Ewiges beskydd.

2. Och färgar solen berg och dalar, Jag stundar ut på wäglös stig; Jag snger öfwer böljans salar Der döden lärar under mig. Hur ofta i skenar sött förwilla Min färd, då natten kom bland dem; Då såg jag upp till Gud, och stilla, Hans stjärna åter lyft mig hem.

3. Mitt när, min öflock och min koja, Ne hwad af lydan jag begär, Möjd drar jag sat, tigdomens böja; En emot syndens lät den är. Och när den natt sin winge skalar, Det ingen måne gör sin rund, Jag bergar seglen trugg och wakar, Wid hoppets säkra ankargrund.